

Hem>Rättsliga åtgärder>Var och hur>Vilket lands lag gäller?

På privaträttens område kommer pågående ärenden och förfaranden som inleddes innan övergångsperioden löpte ut att fortsätta i enlighet med EU-rätten. Relevant information om Storbritannien kommer att finnas kvar på e-juridikportalen till slutet av 2022 enligt en ömsesidig överenskommelse med Storbritannien.

Vilket lands lag gäller?

Nordirland

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Lagvalsreglerna i Nordirland grundas i huvudsak på direkt tillämpliga EU-förordningar. På privaträttens område rör det sig om

- Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), och
- Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II).

1990 års lag om avtalsförpliktelser (*Contracts (Applicable Law) Act 1990*) (som genomförde 1980 års Romkonvention) gäller fortfarande för avtal som ingicks före den 17 december 2009 (Rom I-förordningen är tillämplig på avtal som ingåtts på eller efter detta datum).

1995 års lag om internationell privaträtt (*Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995*) är endast relevant i situationer som inte täcks av Rom II-förordningen (förordningen gäller i mål där skadan uppkom efter den 11 januari 2009).

De traditionella *common law*-reglerna gäller för ärekränkning och i samband med arv och egendomsrätt.

På familjerättens område regleras tillämplig lag av *common law*, med vissa undantag. Nordirländsk lag tillämpas i regel i familjerättsliga mål, med vissa undantag i *common law* (t.ex. i samband med ogiltigförklaring av äktenskap) eller i lagstiftningen (t.ex. i samband med underhåll enligt 1920 års lag om verkställighet av underhållsbeslut (*Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920*) och 1972 års lag om ömsesidig verkställighet av underhållsbeslut (*Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972*)). I ärenden som rör föräldraansvar och skydd av barn och som omfattas av EU-förordning nr 2201/2003 och Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 regleras tillämplig lag av 2010 års förordning om föräldraansvar och skydd av barn i England och Wales och i Nordirland (*Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations) (England and Wales and Northern Ireland) Regulations 2010*), och artikel 15 i 1996 års konvention, dvs. nordirländsk lag är tillämplig med vissa undantag.

1.2 Multilaterala konventioner

- 1961 års Haagkonvention om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden
- 1980 års Romkonvention om tillämplig lag på avtalsförpliktelser (som nämndes ovan är Rom I-förordningen tillämplig på avtal som ingåtts på eller efter den 17 december 2009)
- 1985 års Haagkonvention om tillämplig lag för och erkännande av trustar

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Vad vi känner till är Förenade kungariket inte part i några bilaterala konventioner om lagvalsregler.

Notera att även om de konventioner som anges i punkt 1.2 ovan ger en medlemsstat rätt att tillämpa ett annat lagvalssystem på sina egna "territoriella enheter" har Förenade kungariket valt att inte utnyttja denna möjlighet. De konventioner som anges i punkt 1.2 är därför tillämpliga på konflikter mellan Förenade kungarikets jurisdiktioner och internationella konflikter. Nordirland räknas i detta sammanhang som en annan jurisdiktion än England, Wales och Skottland.

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Lagvalsreglerna tillämpas i regel endast om åtminstone en av parterna anser att de bör tillämpas. Om så inte är fallet, eller om det saknas tillräckliga bevis för innehållet i den utländska lagen, tillämpar domaren vanligtvis nordirländsk lag. Denna regel bygger på bevis och förfarande och påverkas därför inte av EU-förordningarna.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

EU-förordningarna utesluter tillämpning av doktrinen om återförvisning (*renvoi*) i mål som regleras av EU:s lagvalsregler och så var även fallet i 1995 års lag om internationell privaträtt (*Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995*) och 1990 års lag om avtalsförpliktelser (*Contracts (Applicable Law) Act 1990*). Om lagvalsregeln i Nordirland hänvisar till t.ex. fransk lag ska fransk nationell lag tillämpas, även om en fransk domstol skulle ha tillämpat ett annat lands lag. Ett skäl till att återförvisning utesluts på dessa områden verkar vara att de komplicerade regler som har fastställts i lagstiftningen skulle rubbas om återförvisning tillämpades.

Återförvisningens roll på andra rättsområden är numera något begränsad, och i vissa fall inte helt klar. Återförvisning tillämpas i samband med utländska markfastigheter, på vilken lagstiftningen på den plats där egendomen är belägen (*lex situs*) tillämpas enligt nordirländsk lag. I sådana fall finns det av praktiska skäl en önskan att tillämpa samma lag som tillämpas av domstolen inom vars domkrets egendomen är belägen, för att öka chanserna att ett beslut om egendomen ska få effekt. Merparten av förstainstansdomstolarna har i sina beslut om materiell lös egendom i utlandet kommit fram till att en hänvisning till *lex situs* inte omfattar återförvisning. Lägg dock märke till att i många fall krävs det stora ansträngningar för att ta reda på innehållet i utländska lagvalsregler och parter väljer ofta att inte återropa dem (se punkt 2.1 ovan).

2.3 Ändring i anknytning

Detta problem hanteras genom att i varje lagvalsregel ange vid vilken tidpunkt anknytningen identifieras. Vid överlåtelse av lös egendom är tillämplig lag t.ex. den lag som är tillämplig på den plats där egendomen befinner sig vid tidpunkten för överlåtelsen.

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Enligt de traditionella reglerna kan domstolarna i Nordirland vägra att tillämpa ett annat lands eller territoriums lag om det strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*). Vad som utgör *ordre public* påverkas av Förenade kungarikets internationella åtaganden, framför allt Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna.

I både Rom I-förordningen och Rom II-förordningen föreskrivs numera dessutom tillämpning av internationellt tvingande forumregler *oavsett vilken lag som annars ska tillämpas på avtalet*. Sådana regler finns ofta på konsument- eller arbetsmarknadsområdet eller i lagstiftning som antagits för att komplettera en internationell konvention.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Innehållet i utländsk lag i ett land eller territorium utanför Nordirland ska bevisas av parterna som om det vore ett sakförhållande. Det ankommer emellertid på domaren att ta ställning till bevisning som anförts.

I rättsprocesser inför en domstol i Nordirland är en person som på grund av sin sakkunskap eller erfarenhet är kvalificerad att lägga fram sakkunnigbevisning om lagen i ett land eller territorium utanför Nordirland behörig att göra detta oavsett om han har agerat, eller har rätt att agera, som en rättstillämpare i det landet eller territoriet.

Under vissa omständigheter kan en domstol i Nordirland ta hänsyn till tidigare beslut eller slutsatser från en engelsk domstol om lagen i ett land eller territorium utanför Nordirland. En skriftlig förklaring om att en part avser att åberopa ett tidigare beslut måste delges var och en av parterna eller deras advokater.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

I alla mål som rör avtalsförpliktelser och lagval är Rom I-förordningen direkt tillämplig. Lagvalsreglerna i Rom-förordningen kan även tillämpas på mål som lagen i Nordirland inte skulle betrakta som avtalsmässiga (t.ex. gåvoavtal).

Procedurfrågor avgörs av lagen i domstolslandet (*lex fori*). Bedömningen av skadornas omfattning (men inte skadeposterna) och bevismedel regleras därför av lagen i domstolslandet. Preskriptionstider är materiella och fastställs i samband med avtalsförpliktelser därför av den lag som är tillämplig enligt förordningen.

Om parterna har gjort ett uttryckligt lagval, eller det med rimlig säkerhet framgår vilken lag de vill ska tillämpas, ska denna lag tillämpas. Det framgår med rimlig säkerhet vilken lag parterna vill ska tillämpas om avtalet har upprättats i en standardform som det är känt regleras av ett visst lands lag eller mot bakgrund av parternas tidigare kontakter med varandra. Om det finns ett lagvalsavtal räcker detta ofta för att dra slutsatsen att parterna avsåg att det domstolslandets lag ska tillämpas. Så är dock inte alltid fallet. Vid ett skiljeavtal är det lättare att dra en slutsats om lagval om urvalskriterierna för skiljedomarna har specificerats. Om skiljedomarna anges med hänvisning till ett internationellt organ är det emellertid mindre chans att lagvalet framgår med rimlig säkerhet.

Valfriheten är begränsad i flera avseenden. I konsument- och anställningsavtal kan lagvalet för det första inte förvägra konsumenten eller den anställde det skydd som ges enligt obligatoriska regler enligt den lag som skulle ha tillämpats om ett uttryckligt lagval inte hade existerat. Om alla aspekter av situationen rör ett enda land får valet av en annan lag för det andra inte utgöra hinder för att ge det landets obligatoriska regler effekt. Det finns även skyddsregler för konsumenter i samband med försäkringsavtal. Lägg även märke till att om det råder oenighet om hur effektivt lagvalet är – exempelvis vid anklagelser om olaga tvång – avgörs frågan om huruvida ett sådant val var effektivt av den förmodat tillämpliga lagen (dvs. den lag som hade reglerat avtalet om valet hade varit giltigt), såvida inte ett sådant lagval vore "orimligt" (i så fall kan lagen i det land där den part som inte har gett sitt samtycke har sin hemvist tillämpas). I de fall där det inte har gjorts ett uttryckligt lagval, eller ett sådant val inte med rimlig säkerhet framgår, föreskrivs särskilda regler i Rom I-förordningen beroende på typen av avtal. Om dessa regler är tillräckliga för att avgöra frågan är tillämplig lag i regel lagen i det land där den som ska utföra avtalets karakteristiska prestation har sin hemvist. Den som ska utföra avtalets karakteristiska prestation är inte alltid lätt att fastställa, men är vanligtvis den part som inte betalar för varan eller tjänsten (t.ex. en säljare av en produkt, långivaren i en banktransaktion, borgensmannen i ett borgensavtal). Detta kan ändras till förmån för ett land som avtalet har större anknytning till.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

Vid utomobligatoriska avtalsförpliktelser är Rom II-förordningen tillämplig i de flesta fall. 1995 års lag om internationell privaträtt är endast tillämplig på frågor som rör skadeståndsgrundande händelser som inte omfattas av förordningen. Ärekränkning regleras därför fortfarande av *common law* (se nedan). Preskriptionstider fastställs också enligt den tillämpliga lagen.

Enligt Rom II-förordningen är huvudregeln att lagen på den plats där skadan uppkom ska tillämpas. Särskilda regler avgör tillämplig lag för vissa typer av utomobligatoriska förpliktelser, däribland produktansvar, illojal konkurrens, miljöskador och immaterialrättsintrång. Förordningen gör det även möjligt för parterna att i vissa fall välja tillämplig lag. Denna möjlighet kan dock inte användas för att undvika obligatoriska regler i EU-rätten eller nationell rätt. Notera att bedömning av skador regleras av tillämplig lag.

Som påpekades ovan regleras ärekränkning (som inbegriper misskreditering av titel, misskreditering av varor, ondskefulla lögnar och andra skadeståndsanspråk enligt utländsk lag "som motsvarar eller på annat sätt liknar [sådana] anspråk") fortfarande av *common law*. I sådana fall gäller regeln om dubbel talerätt (*double actionability*). En skadeståndstalan kan endast väckas i Nordirland om en civilrättslig talan kan väckas enligt den utländska lagen i den jurisdiktion där den skadegrandande händelsen inträffade (vanligtvis publicerades) och en civilrättslig talan hade kunnat väckas i Nordirland om den skadegrandande händelsen hade inträffat i Nordirland. Det finns dock ett undantag till denna regel: Om ett annat land har närmare anknytning till händelsen och parterna ska det landets lag tillämpas i stället. Notera att detta är ett område där det råder extra mycket osäkerhet.

När det gäller förvaltningen av truster regleras tillämplig lag av 1987 års lag om erkännande av truster (*Recognition of Trusts Act 1987*), som genomför Haagkonventionen om tillämplig lag för och erkännande av truster. I denna föreskrivs att tillämplig lag väljs av huvudmannen, eller om ett sådant val inte görs, av lagen i det land som trusten har störst anknytning till. Denna lag avgör trustens giltighet, dess konstruktion, effekter och förvaltning.

3.3 Personalstatut

Ett barn får samma hemvist som sin far, om barnet är fött inom äktenskapet. Om barnet är utomäktenskapligt eller om fadern är avliden vid födelsetillfället, får barnet samma hemvist som modern. Denna regel fortsätter att gälla till dess att barnet fyller 16 år (dvs. barnets hemvist ändras om faderns eller moderns hemvist ändras).

Personer över 16 år har kvar sin ursprungliga hemvist till dess de själva väljer hemvist. För att kunna få en ny hemvist måste personen vara faktiskt bosatt inom den berörda jurisdiktionen och ha för avsikt att fortsätta vara bosatt där, antingen tillfälligt eller permanent. Om någon av dessa förutsättningar inte längre finns, träder ursprunglig hemvist in på nytt.

En makas hemvist bestäms inte längre av hennes makes hemvist, utan är föremål för en separat bedömning.

Rättskapaciteten att fullgöra särskilda förpliktelser (t.ex. ingå avtal, upprätta ett testamente, gifta sig) avgörs av de särskilda regler som gäller för det området, och diskuteras i relevanta avsnitt.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

En förälders ansvar gentemot en minderårig (ett barn under 18 år) avgörs av nordirländsk lag i de fall där domstolarna i Nordirland är behöriga, även om barnet bor utomlands och är utländsk medborgare. Domstolen i Nordirland är dock, enligt EU-förordning nr 2201/2003, endast behörig om barnet bor i Nordirland eller befinner sig i en medlemsstat och om åtminstone en av makarna har föräldraansvar och maken har godtagit behörigheten.

Ett barn är legitimt om det föds inom äktenskapet oberoende av var födseln skedde, eller om barnet betraktas som legitimt enligt lagen i det land där var och en av föräldrarna hade sin hemvist vid tidpunkten för barnets födelse.

En domstol i Nordirland tillämpar nordirländsk lag för att utse en förmyndare för ett barn, om den har behörighet (vilket den har om den sökande är brittisk medborgare eller stadigvarande bor eller vistas i Nordirland).

En domstol i Nordirland tillämpar nordirländsk lag i adoptionsmål, om den har behörighet (vilket den har om den sökande har hemvist i Nordirland, men domstolen bedömer även hur troligt det är att ett beslut kommer att erkännas utomlands om detta är relevant för utövandet av domstolens behörighet). Ett sådant beslut får till effekt att allt ansvar överförs från de befintliga föräldrarna till adoptivföräldrarna.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

Ett äktenskaps formella giltighet regleras av lagen på den plats där äktenskapet ingicks. Denna lag reglerar själva vigselceremonin och dess beståndsdelar, dvs. huruvida särskilda ord måste användas, huruvida en särskild byggnad måste användas, huruvida föräldrarnas medgivande krävs och huruvida äktenskap kan ingås genom ombud. Det finns ett fåtal undantag till denna regel (framför allt om det är omöjligt att använda en lokal form av äktenskap).

Särskilda regler gäller dessutom för medlemmar av de väpnade styrkorna som tjänstgör utomlands i ett land som inte tillhör samväldet.

Personers rättskapacitet att ingå äktenskap avgörs av var den personen hade sin hemvist omedelbart före äktenskapet. Denna lag reglerar frågor som parternas samtycke, ålderskrav och vilka personer inom släkten som man inte får gifta sig med. Ett äktenskap är inte giltigt om någon av parterna var yngre än 16 år när äktenskapet ingicks, om de har hemvist i Nordirland.

Samkönade äktenskap är inte tillåtna i Nordirland. Samkönade äktenskap som ingåtts i andra länder kan dock, under vissa omständigheter, behandlas som registrerade partnerskap enligt nordirländsk lag.

När det gäller äktenskapsskillnad är en domstol i Nordirland endast behörig att handlägga mål om äktenskapsskillnad i enlighet med förordning nr 2201/2003 om ett av följande villkor är uppfyllt: Makarna har sin vanliga vistelseort eller hemvist i Nordirland, makarna hade sin vanliga vistelseort i Nordirland och en av dem har fortfarande sin vanliga vistelseort där, svaranden har sin vanliga vistelseort i Nordirland, käranden hade sin vanliga vistelseort i Nordirland i minst ett år före ansökningsdatumet (eller sex månader om käranden är medborgare i en medlemsstat). Om inget av dessa villkor är uppfyllt och ingen annan medlemsstat är behörig är domstolarna i Nordirland behöriga enligt nationell rätt om åtminstone en av parterna hade hemvist i Nordirland när målet om äktenskapsskillnad inleddes. Om en domstol i Nordirland har behörighet tillämpar den nordirländsk lag på målet om äktenskapsskillnad. I ett mål om ogiltigförklaring av äktenskap ska ovannämnda lagar (lagen på den plats vigselceremonin hölls eller lagen där parten har sin hemvist) tillämpas på grunden för ogiltigförklaringen. En utländsk skilsmässa erkänns om en av parterna hade sin hemvist, sin vanliga vistelseort eller var medborgare i det landet vid tidpunkten för det utländska förfarandet.

När det gäller underhållskrav är Förenade kungariket bundet av rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet. En domstol i Nordirland är behörig om den är behörig när det gäller äktenskapsskillnaden, eller om äktenskapsskillnaden är ett resultat av ett utländskt förfarande, om en av parterna har sin hemvist i Nordirland vid tidpunkten för den utländska äktenskapsskillnaden eller hade varit bosatt i Nordirland i ett år före detta datum, eller om en av parterna är delägare i ett tidigare gemensamt hem i Nordirland. Nordirländska lag tillämpas på sådana mål.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Om inget äktenskapsförord upprättats avgörs makens och hans hustrus rätt till varandras egendom (oavsett om denna förvärvades före eller under äktenskapet) av lagen där makarna hade sin äktenskapliga hemvist vid tidpunkten för äktenskapet. Om makarnas hemvist sammanfaller är detta lika med äktenskapligt hemvist. Om makarnas hemvist inte sammanfaller fastställs äktenskaplig hemvist utifrån den tillämpliga lagen i det land som parterna och äktenskapet har störst anknytning till. Parternas avsikter vid tidpunkten för äktenskapet är endast relevanta om de tyder på ett implicit lagval. Samma regel gäller fast egendom.

Om ett äktenskapsförord har upprättats är den lag som detta omfattas av tillämplig lag. Detta är lagen på den plats där makarna har sin hemvist, om det inte finns några andra uppgifter om tillämplig lag.

3.7 Arv och testamente

När det gäller intestatarv (dvs. när det inte finns något testamente) ska lagen i det land där testatorn var bosatt vid sitt fränfalle tillämpas vid arv av lös egendom. Lagen i det land där egendomen är belägen (*lex situs*) ska emellertid tillämpas vid arv av fast egendom.

I mål där det finns ett testamente (testamentarisk succession) avgörs testatorns kapacitet att upprätta ett testamente beträffande lös egendom av lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för testamentet. En testamentstagare har rätt att ta emot egendom om han har rättskapacitet enligt antingen lagen i det land där han själv har sin hemvist eller lagen i det land där testatorn hade sin hemvist. Det finns inte några särskilda lagvalsregler om fast egendom men *lex situs* är troligast. Detta gäller förmodligen även för en testamentstagares kapacitet att ta emot fast egendom som en testamentsgåva. Enligt 1963 års lag om testamenten (*Wills Act 1963*), och om testatorn avled på eller efter den 1 januari 1964, är ett testamente formellt giltigt (t.ex. i fråga om korrekt antal vittnen) om det uppfyller villkoren i någon av följande lagar: Lagen i det land där testamentet verkställdes (vanligtvis där det undertecknades och bevitnades) när det verkställdes. Lagen i det land där testatorn hade sin hemvist eller vanliga vistelseort eller var medborgare i när testamentet verkställdes. Lagen i det land där testatorn hade sin hemvist eller vanliga vistelseort eller var medborgare i vid sin bortgång. Ett testamente är också formellt giltigt för överlåtelse av fast egendom om det följer den inhemska lagen i det land där egendomen är belägen (alltså utan tillämpning av återförvisning trots att det rör sig om fast egendom).

Ett testamente avseende lös egendom är materiellt giltigt (t.ex. i fråga om begränsningar av det belopp som man kan testamentera) om det följer lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid sin bortgång. Ett testamente avseende fast egendom är materiellt giltigt om det följer lagen i det land där egendomen är belägen, dvs. oavsett nationellt system ska *lex situs* tillämpas.

Ett testamente ska tolkas enligt den lag som testatorn har avsett, vilket antas vara lagen i det land där testatorn hade sin hemvist när testamentet upprättades. Detta antagande är en *prima facie*-regel som kan ersättas av bevis på att testatorn uppenbart övervägde och avsåg att hans eller hennes testamente skulle upprättas enligt ett annat system. Ytterligare begränsningar gäller eventuellt fast egendom, nämligen att om den ränta som uppkommer från upprättandet inte är tillåten eller erkänns enligt *lex situs* ska den sistnämnda lagen tillämpas.

Giltigheten av ett påstått återkallande av ett testamente avgörs av lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för det påstådda återkallandet (notera att enligt engelsk lag, om denna ska tillämpas, återkallas ett testamente av ett äktenskap såvida det inte kan visas att testamentet uttryckligen upprättades med äktenskap i åtanke). Om återkallandet påstås ha skett genom ett senare testamente (till skillnad från att t.ex. riva sönder testamentet) avgörs emellertid frågan om huruvida det andra testamentet återkallar det tidigare testamentet av den lag som är tillämplig på det andra testamentets formella giltighet. Om det är klart huruvida ett andra testamente återkallar ett tidigare testamente avgörs frågan om testamentets uppbyggnad av den lag som testatorn avsåg, vilken antas vara lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för det andra testamentet.

3.8 Sakrätt

I eigendomsrättsliga mål görs åtskillnad mellan lös och fast egendom, och det är lagen i det land där egendomen är belägen som tillämpas för att fastställa huruvida intresset avser lös eller fast egendom.

Tillämplig lag i fråga om fast egendom är i regel lagen i det land där egendomen är belägen, och återförvisning tillämpas. Detta gäller alla frågor som rör transaktionen, inbegripet rättskapacitet, formaliteter och materiell giltighet. Notera att det naturligtvis finns en skillnad mellan överlåtelse av mark eller annan fast egendom och det avtal som reglerar parternas rättigheter och skyldigheter i samband med överlåtelsen, där det senare regleras av särskilda lagvalsregler (framför allt enligt Rom I-förordningen).

Vid egendomsrättsliga (till skillnad från avtalsrättsliga) frågor som rör överlåtelse av materiell lös egendom är tillämplig lag i regel lagen i det land där egendomen var belägen vid tidpunkten för den händelse som påstås ha påverkat ägandeförhållandet. Det är oklart om återförvisning ska tillämpas i en sådan situation och merparten av besluten i första instans från engelska domstolar tyder på att så inte är fallet. Äganderätt till materiell egendom som förvärvats i enlighet med denna allmänna regel erkänns som giltig i England om den lösa egendomen därefter avlägsnas från det land där den var belägen vid tidpunkten av förvärvandet av äganderätten, såvida inte äganderätten ersätts av en ny äganderätt som förvärvats i enlighet med lagen i det land till vilket egendomen har flyttats. Ett särskilt undantag från den allmänna regeln om materiell lös egendom är om den materiella egendomen befinner sig i transit och parterna inte känner till var den finns, eller om en överlåtelse som är giltig enligt tillämplig lag på överlåtelsen tillfälligt får verkan i England.

Vid överlåtelse av immateriell lös egendom, och om förhållandet mellan överlåtaren och mottagaren regleras genom avtal (vilket är fallet för de flesta skulder) och frågan endast rör själva överlåtelsens giltighet och verkan, ska Rom I-förordningen tillämpas.

Notera att det är svårt att sammanfatta lagvalsreglerna om överlåtelse och överföring av lös egendom och att de inte omfattas av en enda lagvalsregel. Detta beror främst på att denna egendomskategori omfattar en mängd olika rättigheter, varav inte alla regleras i avtal. Specialister bör därför rådfrågas i samband med immateriell lös egendom.

3.9 Insolvens

Förenade kungariket är part i rådets förordning nr 1346/2000 om insolvensförfaranden. I denna anges relevanta regler i insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses, om gäldenärens huvudsakliga intressen finns i en EU-medlemsstat (med undantag av Danmark). Om *High Court* i Nordirland är behörig (vilket är fallet om gäldenärens huvudsakliga intressen fanns i Nordirland, och detta antas vara platsen för företagets säte) ska nordirländsk lag tillämpas.

I mål som inte omfattas av förordning nr 1346/2000 ska nordirländsk lag tillämpas om domstolen i Nordirland är behörig (vilket är fallet om bolaget är registrerat i Nordirland eller om det finns personer i Nordirland som skulle gynnas av avvecklingen av företaget och det inte finns goda skäl att neka behörighet).

Senaste uppdatering: 08/06/2021

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.